

τοῦ Ταχυδρομείου, κι ἄλλοι ἀρκετοί, μᾶς παραπονεθὴ-
κανε πῶς τοὺς στείλαμε, χωρὶς νὰ τοὺς ρωτήσουμε,
κι ἄλλο περιοδικὸ καὶ μερικοὶ τοὺς μάλιστα προπλη-
ρώσανε καὶ τὴ συνδρομή, μὲ τὴν ἰδέα πάντοτε πῶς τὸ
ἄγνωστό τους περιοδικὸ τοὺς τὸ στέλνει ὁ «Νουμάς».
Αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ κι αὐτὴ τὴ σημασία εἶχε ἡ δῆλωση
τοῦ τελευταίου φύλλου, κι ὅχι τάχα πῶς οἱ νεό-
βγαλτοὶ λόγιοι, στέλνοντας τὸ περιοδικὸ τοὺς σὲ δνό-
ματα παρμένα ἀπὸ τὸν κατάλογο τοῦ «Νουμά», γρά-
ψανε πῶς τὸ στέλνουν «τῇ συστάσει» τοῦ «Νου-
μά». Τέτια ἀνήθικη πράξη δὲ νὰ νὰ φέρεται κα-
θόλου στὴ δῆλωση, γιατί δὲν ἔγινε κι οὔτε μᾶς πέ-
ρασε κἂν ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς μπορούσε ποτὲ νὰ γίνει.

“ΘΕΣΣΑΛΙΑ,”

3.—

Ἦ ματιά του ἡ ἄδολη, τύλιγε ὅλο τὸ πλῆθος, ποὺ
δρασμένο ἀνυποχώρητον καὶ μίσην ὡς ἡλιαχτίδα
στὴν ψυχὴ τοῦ Χαρούλη. Καὶ καθὼς μολόγησε τὸ
παιδί πῶς εἶναι Καμπύσιος, ὁ Χαρούλης αἰσθάνθηκε
ἓνα γλυκὸ μαχαιράκι μὲ λεπίδα χρυσοῦ, σὰ μετὰξί,
νὰ τοῦ κόβῃ τὰ ἥπατα, νὰ τοῦ παίρῃ τὴ ζωὴ του·
—Βα... Βαγγέλη... Βαγγέλη μ'...», ἔβγαλε σιγυ-
γιά φωνὴ καὶ ἀνοίξε τὰ χέρια ὡς νὰ τὸν δεχθῇ στὴν
ἀγκαλιά του.

Κι ὁ νιὸς μὲ τὸ γένι σὺν ἀσιάχῃ, τίναξε τὸ γερα-
σμένο κεφάλι σὰ νὰ ξυπνοῖτο ἀπὸ νύκτι καὶ σιάνη
σολλογιζόμενος πολὺ. Ὑστερα μὲ ἥσυχον φωνὴ καὶ
ὅλο γλῆκα στὴ θωριά του: —Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε, ὁ
Βαγγέλης· νὰ ἐγώ...τώρα θυμάμαι...

Καὶ ἀποῦ ἀναλογίστη πολὺ, ξαναεἶπε:

«Εὐὲ, καλὲ μου γέροντα, εἶσαι ὁ πατέρας μου καὶ
σεῖς ὅλοι, χωριανοὶ μου Δεξοχωριῖτες. Σιτοῦ χρόνου
τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ποῖδα εἶμουν καὶ ποῦνε ἡ γε-
ριά μου βασιοῦσε. μὰ πάντα μου ἐννοῶντα, μέσα μου,
βαθιά, πῶς εἶμαι Καμπύσιος, κι ἂν καὶ ψηλὰ σ' ἀ-
πάντη κορφοβοῦντα θροισκόμεν' ὅλο σὺν Κἄμπο ἔ-
πεγτε ἡ ματιά μου καὶ ἡ καρδιά μου ἐράειε βλέπον-
τας τόση δεισιχνία νὰ σὰς διαβῇ, σὰ νὰ βάρανε
μένα τὸν ἴδιο.

«Ἀγόντας ἀναγῆσα τὸν κόσμο περιγόμεν δῶ
μέσα σὶ το χωριὸ μαζὶ σας. Ἄν κι ἀπ' τὴν ἴδια φων-
ιά, ὅμως αἰσθάνομαι μιὰ ξεχωριστὴν ἄγρια φωνή
νὰ μὲ ξεομάῃ σὲ ἔργα, ποὺ ὅλοι τὰ λέγατε παλαβά.
Ἐἴμουν ἕνος κοντά σας. Τὸ σπῆτι μάλιστα, τὸ χα-
μδουπιτο αὐτό, ποὺ ὁ πατέρας, θυμάμαι, σκυφτὰ ἔμ-
παυε—ὅλο σκυφτὰ, ποὺ βάρανε τὴν παλιάρα τὴν
ψυχὴ μου. Ὑστερα τὸ σκιάχτρο, ἡ φοβερὴ λέξη, ὁ
Ἄ φ έ ρ ι η σ, σὺν κουνδοῦνι τῆς κόλασης ἀντήχας
σιανιὰ μου—Νιάν!... Κι ἄκόμα σὰ θέτε μιὰ ζηλο-
φιλία, γιατί νὰ μὴν κάθομαι σὶ το μπαλκόνι τοῦ Κο-
ρακιοῦ νύχτα-μέρα ἔ γ ώ, νὰ βλέπω τὸ φεγγάρι ποὺ
κρυφοκινηγόνουν σὶ τὰ σῖννεφα μὲ τὸν ἀνγερινό, καὶ
ν' ἀγναντεύω τὶς παρδαλὲς χορματωσὲς τῶν θου-
ρῶν τὰ δειλινὰ καὶ τὶς χαρναγούλες...

«Καὶ ἀνθρώποι ποὺ βαροῦσαν σουραῦλια γλυκὰ
καὶ τραγουδοῦσαν ὀλημερις χαρὰς τραγούδια, ποὺ
σηκῶσαν τὸ νοῦ καὶ πῆγα μαζὶ τους, ὅντα περνοῦσαν
μὴ δροσινὴ σὶ το ποτάμι μας. Αὐτοὶ μὲ πῆραν ἡγλά

σὶ τὰ θουνὰ καὶ εἶδα τότες θαυμαστὰ πράματα, ποὺ
μόνε τὰ γλέπη κανεῖς σὰ μάθη νὰ σηκώνῃ τὸ κεφάλι
ἡγλά...

«Ἡ χαρά μου ὅσο πάαινε μεγάλωνε, τόσο ποὺ δὲ μ'
ἀπόμνησκε σιμοῦλα νὰ θυμῇ τὰ περασμένα, σπῆτι
καὶ γονιούς... Συμπάδα με, καλὲ γεροπατέρα, καὶ
σεῖς θλίβεροι χωριανοὶ μου, ἃ σὰς ἔκαμα πίκρα μὲ
τὴ φευγάλα μου. Τώρα ὅμως ἦρθα νὰ σὰς φέρω τὴν
μεγάλην χαρά, νὰ σὰς δείξω τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὴ
δεῖτε—ποὺ θὰ τὴ δεῶμε, ὅλοι μαζὶ!...

—Ναί! ὅλοι μαζὶ—ὅλοι μαζὶ!...» φώναξε τὸ
πλῆθος, μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ τὸν ἀκολούθησε θαρ-
ρετιά, καθὼς βάδιζε μπρὸς μὲ τὸ δακρυγελάμενο
τὸν πατέρα του, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, σὰ μικρὰ παι-
διά, ποὺ πᾶνε νὰ κόψουνε λουλούδια... «Βαγγέλη,
παιδί μου... Βαγγέλη μου!...

Μά τότες βγήκε μπροστὰ τοὺς ὁ ἀγένης καὶ εἶχε
μαζὶ του ἓνα πλῆθος φερμένο ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἀρ-
μαιωμένο καὶ ζωσμένο λουριά. Τὰ σπαθιά τους ἀ-
στράφταν σκληρὰ σὺν ἡλίο καὶ ἡ περπατήσά τους
δαρνατηχοῦσε σὰ χίλιων ἀραμπάδων καρδάνι.

Πρώτη φωνὴ βλέπαν τὸν ἀγένη τους. Δὲν εἶχε
ρθεῖ ποτὲ σὶ το Δεξοχωρι. Οὔτε τοὺς μίλησε, οὔτε κα-
τέδη ἀπ' τὸ γναλὸν ῥαχτὸ ἄμαζι του.

Ἐνας μὲ παρδαλὰ ρούχα καὶ κρεμασμένα λιλιὰ,
ποῦχε τὰ μουστάκια σηκωμένα σὰ μελανοῦ τράχον
ροῦρά, τοὺς μίλησε θροισκὰ λόγια καὶ ὅλο τὸ χέρι
κοντοῦσε, θροισκωπώντας τὸ γναλιστερό του σπαθί.
Τὰ πλιότερα ποὺ τοὺς εἶπε δὲ τὰ ροῦδωσαν, μὰ κα-
τάλαβαν πῶς εἶταν ὅλο προσβολὴ καὶ θυμὸ γυναικός.

Ὁ Βαγγέλης ἀπάντησε, γλυκὰ μιλώντας σὺν ὁρ-
γισμένο μὲ τᾶχτα μουστάκια. Τὰ λόγια του σιάνανε
μέλι καὶ φέροναν δάκρυα σὶ τὰ μάτια τῶν Καμπύσιων
οἱ γυναῖκες μάλιστα κλαίγαν.

Εἶπε πολλὰ γιὰ τὰ θάσάνα τους καὶ γιὰ τὴν πίκρα
τους, ποὺ δὲν τοὺς ἀγίνει νὰ δοῦνε μέρα γλυκιὰ, ποὺ
δὲ ζητᾶν παρὰ νὰ ζήσουνε σὺν ἀνθρώποι· νὰί—σὺν
ἀνθρώποι!

Ὁ ὁργισμένος μὲ τὸ λαμπερὸ σπαθί καὶ τὰ μου-
στάκια σὺν ἀγριόγατος, εἶπε τοὺς χωριῖτες νὰ γί-
γουν καὶ νὰ πᾶνε σὶ τὰ χωράμια τους κι ἄλλοις νὰ
μὴ ξανασιμῶν, οὐδὲ νάκοῦν τὰ παλαβά λόγια. Τὰ
εἶπε μὲ θυμὸ καὶ γονυλωμένα ὀλόκληρα μάτια, τόσο
ποὺ οἱ Καμπύσιοι φοβήθηκαν, μὴ δὲ σκορπίσανε.

Τοὺς ξαναλέει, μαγιασμένα, κοντόντας χέρια καὶ
χιτῶντας ποδάρια, νὰ γύρουνε γιατί θὰ τοὺς σκο-
τώσῃ, μὲ τ' ἄρματα ποὺ ἔχουν σὶ το ρῆμο οἱ ἀνθρώ-
ποι του, καὶ θὰ τοὺς ξεκοιλιάσῃ μὲ τὰ γναλιστερὰ
σπαθιά.

Ὁ Βαγγέλης σὰ νάθελε νὰ προσηλάξῃ, νὰ προσπαθῇ
γὴ τοὺς ἀμειροὺς χωριανοὺς ἀπὸ τὴν ὁργὴ καὶ τὸ
θάνατο, πῆγει μπρὸς ἀνάμεσιν πλῆθος καὶ ὁργισμέ-
νου σπαθῆ, ἀνοίγοντας τὰ χέρια σὰ γτερά νὰ τοὺς
ἀποσκελῶσιν ὅλους...

Κι ἀμέσως ὁ ὁργισμένος ἀνθρώπος μὲ τὴν κόκ-
κινὴν γλῶσσαν σὶ τὰ μάτια, ὡς τοῦργεψε ὁ ἀγένης, ἀπὸ
τὴ γναλὸν ῥαχτὴν ἄμαζα, εἶπε μιὰ λέξη: Π ῶ ρ !..

Ἐνας ξερός ἀλλόκοτος κρότος, σὰ δαιμόνον τρι-
ξιμο δοντιῶν, ἀκούσθη κι ὁ Βαγγέλης σωρῶσθηκε
χάμου βγάζοντας ψηλὴ φωνοῦλα γλυκιὰ, σὰ βέλασμα
ἀρτιστοῦ, ποὺ τ' ἀδικοσφάζει μακελλάρης αἰμόχαρος.

Καὶ κοτὰ σ' αὐτὸν κι ἄλλοι πέντεξη μπουστῖνοι
Καμπίτες!

Ὁ Στάθης ὁ Χαρούλης ρέκαζε:—«Βάι... Βάι...
παιδάκι μ'...» κι ἔπρεσε ἀπάνω του.

«...Καλύτερά... θὰ γιάξετε ἔτσι... Τοῦτο εἶνε ὁ
λυτρωμός* μόνον ἔτσι δὲ θὰ μὲ ξεχάσετε... Ὁ θάνα-
τος φέρνει τὴ λευτεριά.. Μὴν πικραίνεστε... Δὲ θὰ
χαθοῦ μὴ φοβῶστε... θὰ μὲ πάρη στὴν ἀγκαλιά της
ἡ μάνα Γίς...—νά, νοιώθω τὸ χἀιδεμά της,—... καὶ
θὰ σὰς μιλάω μὲ τὴ φωνή της πλιό... τὴ μουνγγή
φωνή της... Ἔτσι ἔπρεπε... — — — — »

Οἱ Καμπίσοι τρομαγμένοι, σὰν κοπάδι πὺν ἔ-
χασε τὸν τσομπάνο του, σὲ χαλασμοῦ ὥρα, σκόρπισαν
καὶ χωθήκανε σὺς ταπεινὸς τους καλὲδες, πὺν τα-
πεινοί, μὰ καὶ πὺν διψασμένοι...

Ὁ ὀργισμένος ἄνθρωπος ἔφυγε μὲ τὸν ἀφέντη, ἀ-
γένητος ἔρημα τὰ κουφάρια τῶν Καμπίσιων, θρογῆ
στὰ ὄρη, στὰ κοράκια—σιμάχιστο σὺν τοῦ τῶν χω-
ριανῶν... Μόνο ἓνας γέρος ζωντανός, ὁ Στάθης ὁ
Χαρούλης, ἔμεινε σκυφτός πάνω σὺν κουφάρι τοῦ
παιδιοῦ του, φιλώντας μὲ λαχτάρα τὸ ξανθὸ πρόσωπο
μὲ τὸ γένι σὰν ἀστῆ... ὅσο πὺν ἄρχισε ὁ ἥλιος νὰ
γέρῃ.

...Ἀξάρνα σήκωσε τὸ κεφάλι κ' ἔφερε τὴ μα-
τιὰ ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ καταπράσινο θουνό, μὲ τὰ μοσκο-
μύριστα κέδρα καὶ τὶς πουρνारीές, ἀκούστηκε ὁ γλυ-
κὸς ἀχὸς τῆς γλογέρας, ὅπως εἰότιες... Ἀλήθεια
κι εἶπαν ἴδια σὰ σήμερα! Μὰ τώρα τὸ λάλημα ἀ-
κούονταν πὺν καλὰ, σὰν τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ κά-
του σὺν ῥέμα μὲ τὰ χρωματιστὰ βότσια, σὰ μύριον
πουλιῶν γλυκὸ κελᾶιδισμα, σὰ νᾶλεγε πάντα μιὰ γλυ-
κειὰ φωνή τὸ γλυκόνομα τοῦ Βαγγέλη... τοῦ Βαγ-
γέλη!...

V

Ὅσο πήγαινε τὸ λάλημα γινόταν πὺν γλυκὸ, κι
ῥοτεοὺς τὸ πῆρε ὁ ἥλιος, κι ἀκούονταν σὰ μακρινὸς
ἀντίλαος τραγουδιοῦ, ἐρχάμενον ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Κό-
σμο τῶν ἀχτίδων... Καὶ διὰν ὁ ἥλιος ἔγειρε πὺν
καλὰ, τὸ πῆρε καὶ ἴδλεε τὸ Φεγγάρι μὲ ὀλόγλυκες
τρέμουλες, ἀμοιονισμένες, πάνω στὴν οὐράνια μοσι-
κή του... Ὅσο πὺν ἔγινε νύχτα πιά, καὶ χάθη τὸ
φεγγάρι καὶ δὲν ἀκούονταν τίποτις—τίποτις, μόνον
ἡ ἀπόκοψη μελωδιὰ τῶν ἀστέρων.....

IV

Καὶ τώρα πιά, λένε, θγαίνει ἀπὸ τὸ μοσκομύριστο
θουνό ἓνας μεγαλώτατος ἴσκιος, σὲ μορφή γέρον καὶ
χένεται σὺν Κάμπο καὶ τὸν ξετρέχει ὀλονυχτὶς μι-
λόντας στὴ Γίς, πὺν ἀλαφροπατάει: Θ ἄ ρ θῆ—θ ἄ
γ ἱ ν η. Ἔτσι λένε. Καὶ εἶναι τοῦτος ὁ ἴσκιος ὁ
Στάθης ὁ Χαρούλης, πὺν λωλάθηκε ἀπὸ κείνη τὴ
μέρα, κ' ἄλλοι πὺς ἐγίνη στοιχὶ καὶ πλανιέται τὶς
νύχτες καὶ εἶναι, λένε, ἡ ψυχὴ τῆς Γίς καὶ θάνατο
δὲ θάβρη—οὔτε μέρα μάτι ἀνθρώπου θὰ τὸν ἀντι-
χρῶσῃ...!—Ἔτσι λένε.

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑΪΦΑΣ

ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

Δὲν πέρασε ἓνας μῆνας πὺν γάνανε Χριστογέννητα
οἱ νησιῶτες, διὰν τὸ ἐγκλημα, πὺν γένηκε σὺν νησί,
ὁ σκοτωμός τοῦ Βολιούκα, ἀπὸ τὴν Ἀγγέλικα, τὴ
κόρη τοῦ συχωρεμένου τοῦ Παπα-Εὐθύμιου, σὰν πῆγε
νύχτα νὰ τῆς πάρη τὴ τιμὴ, τοὺς τᾶραξε οὐθέμελα.
Στοὺς καφετέδες, ἄλλο δὲν εἶχανε νὰ ποῦνε ἀπὸ τὸ
σκοτωμὸ τοῦ Βολιούκα, κι οἱ γειτόνισσες, ἐκεῖ πὺν
γνέθανε τὴ ρόκα τους, εἶχανε νὰ ποῦνε κι ἀπὸ ἴνα
καινούργιο γιὰ τὴν Ἀγγέλικα καὶ τὸ Βολιούκα, ποῖ
ἄλλες τὸν κατακρίνανε, κ' ἄλλες παίρνανε τὸ μέρος
του—βρίσκει κανένας ἀκορη!

Ὡστόσο δὲν εἶχε ξεχαστῇ ἀκόμα ὁ Βολιούκας, ὁ
τῶν ὁ Πατελῆς ὁ Ξηρομέρης κι ὁ Ἀντώνης ὁ Κα-
λόγνωμος, δὺν παιδιὰ πὺν δούλεψαν μὲ τὸν κακομοῖρη
τὸ Βολιούκα μαζί κ' εἶχανε γάμ τὴ θάλασσα μὲ τὸ
κοιτάλι, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ καφετέ γιὰ κανένα
μανροζοῦμι, θυμῆθηκαν τὸ μακαρίτη τὸ Βολιούκα,
τὸν παλιὸ σὺντροφό τους, κ' ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε γι
αὐτόν. Ὁ Ξηρομέρης ἔλεγε πὺς τοῦ μακαρίτη τὸ
στόμα ἔστειλε μέλι—ἴσταξε πιά τώρα κι ἀπόσταξε!—
σὰ γώναζε τὸνομά τῆς Ἀγγέλικας, κ' ἔπαιρνε
τὸ μέρος του, βρίζοντας τὴ γυναῖκα ἐφ' ὃ Καλό-
γνωμος, μ' ὅλο πὺν ἔττανε σὺντροφός του, ἔλεγε πὺς
τῶραγε τὸ κεφάλι του μοναχός του. Φτάσανε σὺν κα-
φετέ, κι ἀκόμα σὺζητοῦσαν.

— Πῆγε ὁ μακαρίτης ὁ Βολιούκας σὰν τὸ σκελῆ
σι' ἀμπέλι ἀπὸ μιὰ παλιογυναῖκα! ἔλεγε ὁ Ξηρομέ-
ρης καὶ τὸ γώναζε δυνατὰ, τόσο πὺν νὰ τᾶκούσαν
κι οἱ ἄλλοι πὺν βρίσκονταν σὺν καφετέ.

— Μὴ βρίζεις τὴ γυναῖκα, μίλησε ὁ Καλόγνω-
μος. Ὁ ἴδιος τῶραγε τὸ κεφάλι του. Ποιὸς τοῦπε νὰ
πᾶν νύχτα σὺν σπῖτι τοῦ ἄλλουνοῦ, νὰ δάλλῃ τὸ κορί-
τσι μὲ τὸ στανὶ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Γκάπ, γκούπ, μὲ
τὸ μάνταλο τῆς πόρτας, πᾶει ὁ Βολιούκας—οἱ γυ-
ναῖκες δὲ χαμπαρίζουν. Συχωρεμένος νᾶναι. Τὸν
λυπήθηκα γιὰ ἦταν σὺντροφός μου. Εἴχαμε πιά
γάμ μαζί φρωμὶ κι ἄλατι πὺν λένε. Ἄν εἶτανε ἄλ-
λος, καρρὶ δὲ θὰ μοῦ καιρίγαντε. Τὸ κρίμα εἶναι
ποῦναγε τὸ κεφάλι του μοναχός του.

— Πᾶς, ρε Καλόγνωμε, νὰ πάρῃς τὸ μέρος μιᾶς
παλιογυναίκας. Ὁ κακομοῖρης ὁ Βολιούκας πῆγε
σὰν τὸ σκελῆ—θιὸς -σχωρέστον.

Οἱ σὺντροφοὶ λίγο ἔλειψε νὰ μαλλιοτραβηχιοῦνε,
ἀν ὁ Ξηρομέρης βλέποντας πὺς δὲ συμφωνοῦσαν
δὲν ἄλλαζε κουθέντι. Μίλησαν κατοπινὰ γιὰ τὸ τα-
ξίδι, πὺν θᾶκαναν τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ τὶς βροχές,
πὺν ἔφεραν ὠφέλεια στὴ γῆ, καὶ μιλοῦσαν ἀκόμα,
διὰν γάνηκε νὰ μπαῖνῃ σὺν καφετέ ὁ Ἀμολοχίτης,
παιδὶ κι ἀπὸς, σὺντροφος αὐτῶν καὶ τοῦ μακα-
ρίτη Βολιούκα. Τὸν ὑποδεχτήκανε μ' ἓνα κρασί—ὁ
Ἀμολοχίτης ποτὲ δὲν ἔπινε καφέ, ποῦλεγε πὺς πί-
νον οἱ παπαγάλοι—κ' ἐκάθισε κοτὰ στὴν παρῆα
τους.

— Τί φρέσκα φέρνεις, τὸν ρωτήσανε οἱ σὺντρο-
φοι.

— Τί νὰ φέρω! Ἡ γυναῖκα τοῦ Μάλαμου, τὸν
παράτησε κ' ἔφυγε πὺς τὴ νύχτα μὲ τὸ γραμματικὸ
τὸν Πασχάλη.

Οἱ ἄλλοι κοιπαχτήκανε κατάματα. Παράξενο τοὺς φάνηκε.

— Ναί, τί κοιτᾶτε; Ψάχνουν οἱ σπιτικοὶ τῆς νᾶ τῆνε θροῦν. Μὰ ποῦ νὰ τῇ θροῦν, μίλησε ὁ Ἀμολοχίτης, κι ἄρχισαν ὅλοι καὶ γέλια...

— Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος. Φρενοκομεῖο. Ποῦναι ὁ μακαρίτης ὁ Βολιούκας γιὰ νὰ τὰ δῇ. Τί λὲς ἐοῦ, ρε Καλόγνωμε, ποὺ μαλλώνωμε πρὶν;

— Φρενοκομεῖο, μίλησε κι ὁ Καλόγνωμος, κ' ἐρριξε μιὰ πιστολιά στὸν ἄερα.

Σὲ λίγο ὁ καφενὲς ἔκλεισε, καὶ τελευταῖοι φύγανε οἱ συντρόφοι νὰ ξαποσιάσουν λίγο γιὰ τὸ ταξίδι, ποὺ θάκαναν τὴν ἄλλη μέρα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΓΚΑΘΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

κ. Χ. Strich. Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου — κ. Χτίστη Δὲν τοὺς φασκελιόυεις! Ὅτε γροθιὲς δὲν ἀΐζουνε. κ. Ἀβσαλώμ. Ἀφού ἐπιμένεις τόσο, τὸν δημοσιεύουμε τὸ διάλογό σου, νὰ ἡσυχάσεις:

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κακό, βρε ἀδερφέ; Ὅπου δεῖς δημοσιευμένο ποίημα τοῦ Σ. θὰ ἴδεις ἀπὸ πίσω του κολλημένο δῆγμα τοῦ Ν.

— Καὶ βέβαια! Εἶναι, βλέπεις, ὁ Ν. τὸ φιλολογικὸ Κολητήριο τοῦ ποιητικοῦ Καρὰ γκι ὅζη!

— Δ. Μ. Ζαμ. Καβάλλα. Εὐχαριστοῦτε γιὰ τὰ φιλικὰ σου λόγια. Θὰ σοῦ στείλουμε τὸ «Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα» μὲ τις ἐτοιμασίαι. — κ. Tassos θὰ δημοσιευτεῖ — Ε. Οἶκ. Γράφεις καλοὺς στίχους. Στείλε μας λοιπὸν ἑποστὲ καλὴν εὐαγγελία —

κ. Α. Τσιε. Δυστυχῶς ἀκατάλληλα — κ. *** Πισσαῖ. Οἱ στίχοι δὲν εἶναι κι ἀσκημοί, μὰ ὅχι κι ἀρετὰ καλοὶ — κ. Γ. Χας. Δυστυχῶς ἀκατάλληλα — κ. Ἀγγ. Μόρ. Ἀφού ὑπάρχει λόγος νὰ δημοσιευτοῦνε, στείλε μας ἕνα, τὸ καλύτερο, καὶ τὸ δημοσιεύουμε — κ. Ρ. Γ. Μ. Καλαμάτα. Στείλε μας τίποτ' ἄλλο, ἔτσι βοντίστο, βουκολλικό, μὰ δίχως καθήκεις καὶ αὐτριά. Τὸ γ εἶναι ποιεῖτο καὶ κακόφωνο — κ. Αλ. Κ. Μωρ. θὰ δημοσιευτεῖ σὺ ἐρχόμενο φύλλο — κ. Ν. Γ. Δαν. Καθίτσι, Καλὰ γράφεις μὰ τὸ θέμα δὲ μᾶς ἄρσεν. Ἄσε τίς Ὀδωνιές καὶ ρήξου στὴ ζωὴ τοῦ κάμπου, κι ἀπὸ τὴν τέτοια ζωὴ στείλε μας ζουγραγιές. — κ. Τ. Α. Τόσα νιώθουν καὶ τόσα λένε. — κ. Δεβαντίνο Μήτε νέα, μήτε «ἀφελὲς» εἶναι ἡ ποιησὶς σου ὅπου μᾶς γράφεις. Καὶ γιὰ νὰ κρίνουμε κι ἄλλοι τυπώουμε ἐδὼ τὸ «Θρησκευτικὸ» σου.

Ave Maria

Δέσποινα Κυρία

gratia plena

Ἀγάπα ἐμένα

Mihi salus

μὲ τὸσους ἄλλους.

gloria Deo

Αὐτὸ ποῦ σου λέω.

— κ. Α. Π. Βερ. Δὲν ἔχεις δίκιο. Νά, μὲ δυὸ λόγια ἡ ἀπάντησις σὺ σὺστημένο γράμμα σου, Οἱ λέξεις «μενοῦτο», «καλμάω» κ.τ.λ. δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν «Παλιόκουβέντα» κ.τ.λ. Ἀπὸ τίς ξένες γλώσσες ἡμποροῦμε νὰ παίρνουμε ὅσες λέξεις μᾶς χρειάζονται, σώνει αὐτὲς νὰ συμμορφώνονται μὲ τὸ φθολογικὸ καὶ τὸ τυπικὸ τῆς Δημοτικῆς — κ. Δ. Κρεστ. θὰ δημοσιευτεῖ. Τὰ φύλλα ὑπάρχουν — κ. Δ. Ραμ. Δημοσιεύουμε τὸ ἕνα — κ. Δ. Γ. Σακ. Χαλκίδα. Ἀδύνατο στάθηκε νὰ τὰ διαβάσουμε, εἶσι μολυβογραφεμένα ποὺ μᾶς ἔδωκε, καὶ τὰ σέλασε. — κ. Δημ. Κρ. Δυστυχῶς ἀκατάλληλο.

Στ. Γ. Στ. Ἀγγ. Τὰ πρὸς παλαιὰ δὲ μᾶς γένισαν τέλεια τὴν καρδιά. Πρόσεχε τὴν περὶ ποιήσῃ γιατί ἔχει πολλὰς ξέρες. Λέξεις οἷν «φοτισιὰς» πλάτ' σὲ μονόγλωσσον. δὲ στένεται πολὺ καλὸ στὸν ποιητικὸ λόγο. — Θαν. Δημ. Τὰ ἡμιμόνητα θὰ δημοσιευτοῦν. — Θ. Α. Μωρ. Ἀγγ. Τὸ θέμα καλὸ, μὰ χρειάζεται κάποιον μεγαλότερον τέχνη στὴ μεταχείρισή του. Δοκίμασε κι ἄλλα. — κ. Σταῦρ. Τέτοιους ἀσκημοὺς στίχους δὲ γράφουν οὔτε οἱ καθ' ἀρχὰς οὐλοὶ νέοι. — κ. Πέτρο Σαγ. Τὸ δημοσίεψαμε κάπου ἄλλο, γιὰ νὰ κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωση.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΜΑΝΩΛΗ

Μιχτός. Ὅλ' ἀνακάτεψες τῆς γλώσσας μας τὰ εἶδη, ποῦ κι ὁ Ζαμάνης σὲ παῖν᾽ αὐτὰ τώρα, Τριανταφυλλίδη.

ΣΤΟ ΓΛΗΝΟ

Δῶσε μιὰ καπελλιά γερή στὸ δασκαλοΖαμάνη. ἄλλω, στὴν Καθαρεύουσα γύρισε μάνι—μάνι.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ

Μὲ τὰ καθαρά κολλάρια καὶ τίς κάτασπρες τίς γκέτες γρόφουν στίχους καὶ ποζάρουν γιὰ Σαῖξπηροι καὶ γιὰ Γκαίτες.

ΓΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

Ἄν εἶχες ὅσοι εἴμαστε, κυρά, κορίτσια τόσα, γαμπρούς σου νὰ μᾶς ἔκανες, θὰ ἔξαμε τὴ γλώσσα.

ΚΥΝ—ΟΝΙΚΟΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΜΥΡΝΗ

Βράδι 14 τ' Ὀχτώβρη 1918

Τὸ γεγάρι—μιὰ γέτα πεποτιοῦ σάπια—πειαμένο χαμηλὰ στὴν ἄκρη τοῦ πελάου.

Ἀντίκρου στὸν σκοταδερὸ Σίτηλο, γωτιὰ ἔπουνλη ροδιῶει τὸ μελανὸ οὐρανό.

Ὁ γάρος ἐρημος λαμποχαράζει τὰ κρέατα γερά. Στὴν κυανότη τῆς προκυμαίας, βιολιά γλυνὰ καὶ σαντιούρια καὶ οὔτι, ὅλο πάθος φρικιαστικὸ ἀνατολίτικον, κι ἀπ' τὰ κοκκινόγλωπα παρὰ θύρα τῆς παράλλου, ἀμυνέδες καὶ σαρκιὰ γλυστροῦνε, ἀπὸ τίς γλυνκεῖες κόρες τῆς ἀμαρτίας.

Ὡ χώρα τῶν ἡδονικῶν ματιῶν, χώρα τῶν γλυνκόματων ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς θάλασσας καὶ τῶν βουνῶν σου γύρω, ἔχουν τὰ μάτια μαγευθεῖ πιά, κ' εἶν' ὅλ' ἐμειωμένα.

Δ. ΡΑΜΣΗΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ:

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΘΗ

σὲ χαρτὶ καλὸ καὶ μὲ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο καὶ πουλιέται δόχ. 3 στὰ Γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας «ΤΥΠΟΣ» (ὁδὸς Σοφοκλέους 3) καὶ σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται δίχως παραπανιστὸ ἐξόδο γιὰ ταχυδρομικά.